καὶ νὰ μοὶ εἴπῃς ἂν ἔργον τῆς φαντασίας μου εἶναι αἱ διαστάσεις τὰς ὁποίας ἀπέδωκα εἰς σύνηθες κοσμικὸν ἐπεισόδιον, ἢ ἂν διαβλέπῃς εἰς αὐτὸ τὰ σπέρματα σοβαρωτέρας τινὸς περιπλοκῆς, ὅπως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναχωρήσω ἀμέσως, διαλύων τὸ πρὸς τοὺς φιλοξενοῦντάς με συμβόλαιον, δι' οὗ ὑπεχρεώθην νὰ μείνω ἐνταῦθα ἐπὶ δέκα ἀκόμη ἡμέρας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Πάλμα καὶ οὔτε δύναμαι οὔτε θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἡ περὶ αὐτῆς γνώμη μου μετεβλήθη ἐξ ὁλοκλήρου καὶ τὴν θεωρῶ ἤδη ὡς καλὴν γυναῖκα, κἄπως ἐλαφροκέφαλον, διαγωγῆς δὲ ἂν οὐχὶ ἀμέμπτου, πολὺ τοὐλάχιστον τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς καλλιτέρας καὶ πρὸ πάντων ἀγαθωτάτης καρδίας. Πρὸς τὴν κυρίαν ταύτην τρέφω ἤδη ἱκανὴν ὀρλίαν καὶ πατρικὸν οὕτως εἰπεῖν αἴσθημα, οὐδὲν ὅμως περισσότερον ἢ δυνάμενον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀπόστασιν. Ἡ ἰδέα νὰ γείνω σύζυγός της μοὶ φαίνεται γελοία, ἤθελον δὲ θεωρήσει ὡς ἀσυνείδητον ἔργον νὰ λάβω αὐτὴν ὡς ἐρωμένην, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον τὴν πιστεύω ὑπὸ τὸ κράτος φαντασιοπληξίας μᾶλλον ἢ αἰσθήματος σοβαρωτέρου, κλίνω δὲ καὶ νὰ συμμερισθῶ τὴν ἰδέαν τῆς κυρίας Μαλουέ, καθ' ἣν ἡ μικρὰ κόμησσα οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει καταδιώκουσά με μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς παρὰ μόνον νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὸ κομβολόγιόν της. Περατῶν τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιστολὴν δὲν εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ σ' ἐνθυμίσω ὅτι δὲν εἶμαι αὐτάρεσκος. Ἡ αὐταρέσκεια δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐννοῇ τις ὅτι ἔτυχε ν' ἀρέσῃ εἰς γυναῖκα, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐπαίρεται διὰ τοιοῦτο εὐτύχημα, λησμονῶν πόσον σπανίως συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς ἔχοντας ἀληθῆ ἀξίαν. Καλὴν νύκτα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΑ

Εἶμουν τρελλός, μὰ εἶχα γνώση·
Εἶχα τὴ γνώση νὰ πιστεύω
Πῶς μιὰ ψυχὴ ποῦ μοῦ εἶχε δώσει
Τὴν ὀμορφιά της νὰ λατρεύω,
Πῶς μ' ὅση ἀγάπη τὴ φιλοῦσα,
Μέσα της ἔκρυβε ἄλλη τόση.
Εἶμουν τρελλὸς ποῦ τὸ θαρροῦσα,
Εἶμουν τρελλός, μὰ εἶχα γνώση.

—

Ἄχ, ἀπὸ τότες ποῦ ἡ καλή μου
Τὰ λούλουδα παντοῦ μοιράζει,
Ποῦ ἀνθοῦσαν μέσα στὴν αὐλή μου,
Τὸ νοῦ μου ἀγάπη δὲν ταράζει.
Φρονίμεψα, ἄκαρδη κοπέλλα,
Καὶ σ' ἀψηφῶ, μὰ τὴν τιμή μου.
Φρονίμεψα, μὰ τώρα ἡ τρέλλα
Στ' ἀλήθεια λυώνει τὸ κορμί μου.

Α.

Η ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝΑ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ὅλοι τὸ ἔλεγαν· διὰ τὸν Θρασύβουλον ἦτο ὁ κόσμος. Νέος, εὔμορφος, κομψός, φαιδρός, ἀμέριμνος. Πλούσιος δὲν ἦταν ἀλήθεια· ἀλλὰ εἶχε τὸ δίπλωμά του, τὸν θεῖόν του καὶ μίαν θέσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν μὲ μέλλον, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε γαμβρὸν περιζήτητον. Τώρα τὰ εἶχε μὲ τὴν οἰκογένειαν Πολυχρόνη, ἢ ὅπως ἔλεγαν μερικοὶ καὶ μερικαὶ ἀντίζηλοι, ἡ οἰκογένεια Πολυχρόνη τὰ εἶχε μὲ αὐτόν. Ὁ κ. Πολυχρόνης, Περικλῆς τὸ ὄνομα, ἦτο καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν παλαιός, ἔχων φήμην βιβλιοκαπήλου καὶ μίαν κόρην δεκαεπτὰ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, μὲ ἀξιώσεις δεκαεξαέτιδος, ἀρκετὰ εὔμορφην ὅμως, χαϊδευμένην καὶ μὲ καλὴν προῖκα. Ἕνεκα τῆς κόρης αὐτῆς κυρίως—ἡ μήτηρ της ἦτο πλέον ἀρκετὰ προχωρημένη, παιδάρια δὲ ἀκόμη οἱ ἀδελφοί της, — ἡ οἰκία τοῦ καθηγητοῦ ἦτο ἀνοικτή, εὔθυμον καὶ θορυβῶδες κέντρον νέων καὶ νεανίδων, μετὰ τῶν γονέων των καὶ μή. Φέτος ὁ κυριεύων πλανήτης ἦτο ὁ Θρασύβουλος. Τὸν ἐγνώριζαν ὀλίγον καὶ πρίν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ γειτνίασις τοὺς ἔκαμε νὰ συσφίγξωσι τοὺς φιλικοὺς δεσμούς. Μερικοὶ ἠθέλησαν νὰ εἴπουν ὅτι καὶ ἡ γειτνίασις ὠφείλετο εἰς τὰ θερμὰ βλέμματα τῆς Ἀλεξάνδρας—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Δ^δος^ Πολυχρόνη·—ἀλλ' ὅπως παρετήρησε καὶ μία κυρία εὐφυὴς καὶ ἀποστρεφομένη, πρᾶγμα σπάνιον! τὴν κακολογίαν, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται στὰς Ἀθήνας . . .

Ὁπωσδήποτε ἐπέρασαν ἕνα χειμῶνα χαριτωμένον. Γεύματα, βεγκιέρες, χορούς, après-midi, ἐκδρομάς, εἰς ὅλα μαζὶ ὁ Θρασύβουλος καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα. Εἰς τὸν περίπατον, κάθε ἀπόγευμα σχεδόν, ἔβλεπέ τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡσεπιτοπολὺ μεγάλου των ὁμίλου, τὸ ἄσπρο γουνωτὸ ἐπανωφοράκι τῆς Ἀλεξάνδρας, πλησίον, ἀμεταθέτως πλησίον τοῦ βαθυκυάνου ἐπανωφορίου τοῦ Θρασυβούλου. Καὶ τὸ βράδυ στὸ σπίτι πάλι μαζί, καὶ αὔριον πάλιν μαζί, καὶ τὴν ἄλλην μαζί, αἰωνίως μαζί. Εἶχεν ἀναπτυχθῇ μεταξύ των, χωρὶς ποτε νὰ το ἐκφρασθῶσιν, ἡ αἰσθηματικὴ ἐκείνη σχέσις, ἡ εὔκολος, ἡ ἄνευ βάθους, τὴν ὁποίαν κοινῶς ὀνομάζουν ἔρωτα, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν εἶνε παρὰ κλίσις ἀμοιβαία ἁπλῆ, τόσον ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ὅσον καὶ ὁ ἀστὴρ πρὸς τὸ ἴνδαλμά του, τὸ σχηματιζόμενον ἐντὸς τέλματος βορβορώδους. Ὁ πατήρ, ἀπονήρευτος εἰς ὅ,τι δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὰ διδακτικὰ βιβλία, τίποτε ἀνάρμοστον δὲν διέβλεπε εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο νέων. Ἡ κυρία Πολυχρόνη ἐννόει περισσότερα· ἀλλ' οὐδέποτε μήτηρ, καὶ μάλιστα ἀθηναία, ἠμπόδισε τὴν κόρην της νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ νέον τὸν ὁποῖον ἐκαλόβλεπεν ὡς γαμβρόν.

Οὕτω διεσκέδασαν λαμπρὰ τὴν Ἀπόκρεων. Ἔδωκαν χορούς, ἐδέχθησαν μασκαράδες, ἐμασκαρεύθησαν αὐτοί, μία μεγάλη κομπανία, καὶ ἐγύρισαν τὰ σαλόνια· δὲν ἄφησαν ἀπόγευμα, δὲν ἄφησαν βράδυ. Ἡ σαρακοστὴ τοὺς εὗρε ἐξηντλημένους, κατακόπους, ἐλεεινούς. Τὰ κούλουμα εἰς τὸ Φάληρον ἦτο ἡ τελευταία των διασκέδασις, ψυχρὰ διασκέδασις ὅμως, ἀληθινὸν ξεθύμασμα. Ὁ Θρασύβουλος ἔκαμεν ὕστερα πέντ' ἐξ ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ κ. Πολυχρόνη. Μόνον τὴν Παρασκευὴν συνηντήθη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς του εἰς τὴν γειτονικὴν των ἐκκλησίαν, εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ὅπου, βέβαιος διὰ τὴν καλὴν συνάντησιν, μετέβη καὶ ὁ Θρασύβουλος νὰκούσῃ τοὺς πρώτους χαιρετισμούς. Ἡ ἐκκλησία ἦτο γεμάτη ἀπὸ γυναῖκας· ἀν-